

*Κ' ἀκόμη λέει πῶς κυνηγίεται, ἀκόμα
Τὰ βαμπάκια τοῦ χάρον ἀκούει σὲ στόμα.*

Τί εὐκολία καὶ ταχύτητα ῥυθμοῦ γιὰ νὰ ἐκφρασθῇ ὁ καιρὸς τοῦ τρεξίματος! τί τρομερὴ κατάστασι ἔκεινοῦ ποῦ πέρνει τὴν ἡμέρα γιὰ νύκτα, καὶ, ἀγκαλὰ καὶ χῶρις νὰ βλέπῃ, χύνεται πάντοτε μ' ἐκείνο τὸν τρόπο! τί ξανακτύλισμα σ' ἐκείνο τὸν ἄθλιο ποῦ, ἀγκαλὰ καὶ τόσο ἔπειτα, οὔτ' ὁ ἀνοικτὸς ἀέρας, οὔτε τὸ φῶς, οὔτε κἀνενα ἀντικείμενο δὲ φθάνει νὰ ζυπνήσῃ ἀπὸ τ' ὄνειρό του! Αὐτὸς χύνεται πάντα—καὶ πάντα τὸ ἴδιο—καὶ τὸ ἴδιο δλοῦθνε—σὰν τὸν ἄγγελο τοῦ Μίλτον ποῦ πέφτει ἀκόμη—οὔτ' ἡ Θεία Παιδεψί, εἶναι τίποτα λιγότερο δίκαιη—

*Ἔσση ὁ φοιτῆς ποῦ κρέματα ἔχει πλήθεια,
Ἐὰν φθάσῃ γὰ τοῦ κλείσῃ ὑπὸς τὸ μάτι,
Βγαίνουρ μαζὴ καὶ τοῦ πατοῦν τὰ στήθια,
Οἱ κρυφὰ σκοτωμένοι, αἶμα γιομάτοι
Μεγαλόφωνα κράζοντας βοήθεια
Γυμνὸς πετιέται ὄχ τὸ ζεστό κρεββάτι,
Κ' ἔχει τόση μαυρίλα ὁ λογισμὸς του,
Ποῦ μὲ μάτια ἀνοικτὰ τοὺς βλέπει ὀμπρὸς του.*

Ἄγκαλὰ καὶ καμμία παρομοίωσι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑψώσῃ τὸ ἀντικείμενο τῆς περιγραφῆς, μολοντοῦτο ἦτον ἀνάγκη ἀπὸ μία παρομοίωσι γιὰ νὰ πωθῇ ἑξάστερα, πῶς τὰ φαντάσμα-
τα ποῦ ἔδαμε δὲν ἦτανε τῆς τέχνης ἀλλὰ τοῦ πταίστη—οὔτ' ἤθελε βέβαια εἶναι δυνατὸ, ν' ἀφήσῃ ἡ πρώτη τρομερὴ ἀρμονία ἠχῶ τρομερότερη ὀπίσω τῆς! Τῷ ὄντι, πῶς ὁ πρῶτος στίχος ἐκφράζει τὸ ἄπειρο τοῦ κακοῦ—ὁ δεῦτερος τὸ αἰώνιο μαρτύριο τῆς συνείδησις—ὁ τρίτος τοὺς σπασμοὺς τῆς ἐκδίκησις—ὁ τέταρτος τὴ φρίκη τῆς ζωῆς ἀκόμη κ' εἰς τὸν ὕπνο τοῦ πταί-
στη—ὁ πέμπτος κ' ὁ ἕκτος τὸ ἐνάντιο, δηλ. στὴ ζωὴ τὴ φρίκη τοῦ ὕπνου του—οἱ δύο ὕστεροι τὸν ἔσχατο βαθμὸ τῆς μηχανῆς—καὶ πῶς ὅλη ἡ στρόφῃ κλεῖ μέσῃ τῆς ταῖς προ-

